

PROP DE VOSALTRES

Mirant el curs que ha acabat

Recordo l'últim comentari del curs passat en el qual mirava les vacances que s'acostaven i us donava uns consells per a un bon descans estival. Era una mirada cap al futur que pretenia posar èmfasi en la realitat del descans en família i en la importància de la pràctica religiosa.

La mirada d'avui vol ser retrospectiva. Hem acabat un curs i enguany el meu escrit voldria accentuar el balanç personal i comunitari de les activitats desenvolupades i de les actituds que, com a cristians, hem de manifestar davant de situacions complexes que hem viscut, junts, en la societat i a l'interior de la nostra Església.

Hem viscut la tragèdia dels immigrants i refugiats en el pròxim Mediterrani i la resposta de l'Església i de la mateixa societat davant d'aquest fet. També l'assassinat d'un nen de 8 anys a Almeria, que ens ha commocionat. Ens ha irritat el considerable augment dels mals tractes i violències fins a la mort, sobretot en dones, amb els consegüent desemparament dels fills. Ens hem rebelat davant les violacions en grup perpetrades a dones en solitari. S'ha disparat entre els més joves el consum de drogues i alcohol. Contemplem amb certa fredor l'allunyament de la pràctica religiosa per part d'alguns sectors socials.

En concret i a més a més del què ja he mencionat anteriorment, entre nosaltres ha estat un curs socialment convuls. Hem protagonitzat i/o hem suportat un escenari de confrontació. Amb la pretensió de remarcar identitats, hem pogut caure en

FOTO: AJUNTAMENT DE LLEIDA

l'oblit de l'altre, en el menyspreu o en la indiferència cap als germans que ens envolten i que conviuen amb nosaltres. Segurament amb idees diferents, amb opinions contràries i amb accions que no compartim. Malgrat tot, o gràcies a aquesta pluralitat, els cristians hem de posar per davant l'estima i la proximitat cap a l'altre a la imposició de les pròpies idees i conviccions. És més important l'amor cap a l'altre que la defensa del que ens sembla més just. El que neix del més profund de l'evangeli de Jesucrist és l'amor, el perdó i el servei al proïsme. I un cristià no té més remei, si vol ser coherent, que recórrer en la seva vida a les orientacions i manaments del Senyor. Ignoro si a través del diàleg, o del silenci i l'oració. El cert és que tots necessitem recompondre una convivència fraterna, una unitat en la defensa de la dignitat de totes les persones i un treball constant per la comunitat dins de la comunitat cristiana, com a servei a tota la societat.

És una situació que s'allarga massa i, sense assenyalar culpabilitats, aquesta és una bona raó per deixar-nos conduir per l'Esperit com ens diu sant Pau a la seva carta als Gàlates: «En canvi, el fruit de l'Esperit és aquest: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix. La Llei no és contrària a res d'això» (5,22-23). El mateix mana als cristians de Colosses: «però ara desfeu-vos de tot el que sigui ira, enfuriment, dolenteria, injúries, paraules desonestes. No us enganyeu els uns als altres, vosaltres que us heu despullat de l'home vell i de les seves obres i us heu revestit de l'home nou, que es va renovant a imatge del seu creador i avança cap al ple coneixement. Aquí ja no hi ha grec ni jueu, circumcís ni incircumcís, bàrbar ni escita, esclau ni lliure; només hi ha el Crist, que ho és tot i és en tots» (3,8-11).

En qualsevol circumstància i en qualsevol moment és possible viure l'Evangeli. Recordeu la història, i us vindran a la memòria situacions diverses i contradictòries amb l'entorn: sota l'imperi o en temps feudals, sota tiranies o en societats democràtiques, amb repúbliques o amb monarquies. Sentint el recolzament de les paraules del Senyor: siguin màrtirs o missioners, pares de família o solters, científics o mestres, joves o ancians...

Com podeu veure tenim motius per resar i per mantenir un compromís personal evangèlic.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Guies de la parròquia de Juncosa per un dia

La ZER Garrigues Altes va celebrar, el passat 22 de juny, la cloenda del curs 2017-2018 d'una manera molt especial. Alguns alumnes de 6è de l'Escola Espígol de Juncosa van fer de guies, per un dia, de la parròquia i d'altres indrets emblemàtics de la població davant dels seus companys.

El Nil va explicar les dades de l'església destacant que «estem davant de l'església parroquial de la Nativitat de la Mare de Déu de Juncosa considerada Bé Cultural d'Interès Local. Fou construïda al llarg dels segles XVIII i XIX. La façana i la torre del campanar, de 26 metres, són d'estil neoclàssic. A la façana hi ha una fornícula amb la imatge de la Mare de Déu, nena, patrona de Juncosa».

A continuació, el Biel va convidar tothom a visitar-la per dins, per admirar la seva bellesa. Com si d'un guia professional es tractés, va destacar que «l'església, d'estil barroc, està dividida en tres naus i conté una cúpula al creuer». També va fer referència a l'altar major assegurant que «és una rèplica exacta del que es va destruir l'any 1936». Va afirmar que «l'any 1992 s'hi van fer obres de restauració i cal destacar-ne les pintures dels quatre evangelistes. Al centre del retaule hi ha la imatge de Maria Auxiliadora, les diferents imatges, l'emblema de Maria i els diversos plafons en forma de medallons que representen, en relleu, escenes de la vida de Nostra Senyora». A continuació van visitar altres llocs de la població

i va ser una manera d'aprendre, sentir, valorar i donar gràcies per tot el que tenen.

CERCA DE VOSOTROS

Mirando el curso que ha acabado

Recuerdo el último comentario del curso pasado en el que miraba las vacaciones cercanas y os daba consejos para un buen descanso estival. Era una mirada hacia el futuro que pretendía enfatizar la realidad del descanso en la familia y la importancia de la práctica religiosa.

La mirada de hoy quiere ser retrospectiva. Hemos terminado un curso y mi escrito podría este año acenar el balance personal y comunitario de las actividades desarrolladas y de las actitudes que, como cristianos, debemos manifestar ante situaciones complejas que hemos vivido juntos en la sociedad y en el interior de nuestra Iglesia.

Hemos vivido la tragedia de los inmigrantes y refugiados en el cercano Mediterráneo y la respuesta de la Iglesia y de la misma sociedad ante este hecho. También el asesinato de un niño de ocho años en Almería, que nos ha conmocionado. Nos ha irritado el considerable aumento de los maltratos y violencias hasta la muerte, sobre todo en mujeres, con el consiguiente desamparo de los hijos. Nos hemos rebelado ante las violaciones en grupo perpetradas a mujeres en solitario. Se ha disparado entre los más jóvenes el consumo de drogas y de alcohol. Contemplamos con cierta frialdad el alejamiento de la práctica religiosa por parte de algunos sectores sociales.

Además de lo arriba indicado, ha sido un curso socialmente convulso. Hemos protagonizado y/o hemos soportado un escenario de confrontación. Con la pretensión de remarcar identidades hemos podido caer en el olvido del otro, en el desprecio del semejante o en la indiferencia hacia los hermanos que nos rodean y que conviven con nosotros. Seguramente con ideas distintas, con opiniones contrarias y con acciones que no compartimos. A pesar de todo ello, o gracias a esa pluralidad, los cristianos hemos de anteponer el cariño y la cercanía hacia el otro a la imposición de las propias ideas y convicciones. Es más importante el amor al otro que la defensa de lo que nos parece más justo. Lo que nace de lo más profundo del evangelio de Jesucristo es el amor, el perdón y el servicio al prójimo. Y un cristiano no tiene más remedio, si quiere ser coherente, que recurrir en su vida a las orientaciones y mandatos del Señor. Ignoro si es a través del diálogo, o del silencio y la oración. Lo cierto es que todos necesitamos recomponer una convivencia fraterna, una unidad en la defensa de la dignidad de todas las personas y un trabajo constante por la comunión dentro de la comunidad cristiana, como servicio a toda la sociedad.

Es una situación que se prolonga demasiado y, sin señalar culpabilidades, esa es una buena razón para dejarnos conducir por el Espíritu como dice san Pablo en su carta a los Gálatas: «En cambio el fruto del Espíritu es: amor, alegría, paz, paciencia, afabilidad, bondad, lealtad, modestia, dominio de sí. Contra estas cosas no hay ley» (5,22-23). El mismo manda a los cristianos de Colosas: «... deshaceos también vosotros de todo eso: ira, coraje, maldad, calumnias y groserías, ¡fuera de vuestra boca!... os habéis revestido de la nueva condición... donde no hay griego y judío, circunciso e incircunciso, bárbaro, escita, esclavo y libre, sino Cristo, que lo es todo y en todos» (3,8-11).

En cualquier circunstancia y en todo momento es posible vivir el Evangelio. Recordad la historia, y os vendrán a la mente situaciones diversas y contradictorias con el entorno: bajo el imperio o en tiempos del feudalismo, bajo tiranías o en sociedades democráticas, con repúblicas o con monarquías. Sintiendo el apoyo de las palabras del Señor: sean mártires o misioneros, padres de familia o solteros, científicos o maestros, jóvenes o ancianos...

Como veis tenemos motivos para rezar y para mantener un compromiso personal evangélico.

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

El Pont de Suert dedica una plaça a Mn. Joan Mora

El Pont de Suert va dedicar, el passat dia de Sant Joan, una plaça a Mn. Joan Mora, fill predilecte de la capital de l'Alta Ribagorça. Unes 200 persones, entre elles, un centenar de fidels procedents de Lleida van assistir a aquest acte.

Es tracta de la plaça d'accés al Museu d'Art Sacre de la Ribagorça, a l'Església Vella, situada al davant del Palau Abacial de Lavaix i del mirador de la Noguera Ribagorçana. Mn. Manel Serradell, rector del Pont de Suert, va començar l'acte afirmant que «he trobat moltes persones que m'han dit que Mn. Joan era un sant. Ho deien de cor».

A continuació, fou el torn de Mn. Joan Ramon Ezquerria, company i amic de Mn. Joan, que va destacar que «va posar la seva vida al servei de tota la comunitat, d'una manera especial al jovent, en llargues hores de diàleg personal, pausat. També, restaurant ermites i esglésies com a manobre. Va estimar molt el Pont de Suert», va destacar. L'actual rector del Carme va afegir: «tenia una mà i un cor obert a tothom, aquesta era la seva missió, era un home sense fronteres».

Per la seva part, l'alcalde del Pont de Suert, Josep Antoni Troguet, va destacar que «és un fet ex-

cepcional que hi hagi un espai del poble que porti el nom de Mn. Joan».

Després de la intervenció de l'alcalde, Vinyet Mora, reneboda de Mn. Joan, pujada als braços del seu pare, va descobrir el nom de la plaça. Mn. Joan Ramon va obsequiar amb una fotografia mural de Mn. Joan a Troguet, qui la va situar al peu del retaule que presideix l'Església Vella. Fou un moment molt colpidor.

Inici dels actes dels tres aniversaris de l'església de Sant Joan

La parròquia de Sant Joan Baptista va celebrar, joiosament, la seva festa patronal amb una missa solemne, presidida pel bisbe Salvador i concelebrada per Mn. Joan Ramon Ezquerria. El

temple estava ple de feligresos que van voler compartir una festa tan assenyalada.

El Bisbe va fer un agraïment especial «a tots els que han crescut en la seva fe i vivència cristiana a la parròquia de Sant Joan i l'han transmès». També es va dirigir als immigrants, afirmant que «las personas que vienen de otras tierras son, para nosotros, la Iglesia de Cristo. Todos somos hermanos miembros de un solo pueblo, el de Cristo, y unidos en esta celebración». La Unitat Pastoral del Carme i Sant Joan es va constituir l'any 2001 amb Mn. Joan Mora com a rector, que també estava al capdavant de l'atenció pastoral dels immigrants. El nostre Pastor el va recordar amb afecte.

Acabada la celebració religiosa, es va iniciar una celebració festiva al carrer, davant de la porta de Santa Marta, amb una ballada de sardanes i una degustació de coca de Sant Joan i una beguda refrescant.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La família és l'esperança del futur. Prenguem en particular per les famílies que travessen grans dificultats, que el Senyor les sostingui» (16 de maig).

@Pontifex: «No hi ha amor sense obres d'amor. Lliurar-se al germà brolla del cor que estima» (16 de maig).

@Pontifex: «L'amor amb el que Déu ens estima venç qualsevol forma de soledat i d'abandonament» (17 de maig).

@Pontifex: «Maria va viure com ningú les Benaurances de Jesús: és la santa entre els sants, qui ens mostra el camí de la santedat i ens acompanya» (18 de maig).

Lleida pelegrina a Lourdes

Del 28 de juny a l'1 de juliol va tenir lloc el 33è pelegrinatge a Lourdes, organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del Bisbat de Lleida, amb la participació de la Delegació de Pastoral de Joves i amb la presència i l'acompanyament del nostre bisbe Salvador.

Els dies a Lourdes van ser viscuts amb gran intensitat. Déu ben present en les celebracions litúrgiques: reconciliació, unció, eucaristies, pregària... i també present en la feina dels voluntaris que netejaven, servien, estiraven dels carros de malalts... o bé passaven una estona compartint amb les persones que més ho necessitaven, enriquint-se mútuament tots plegats. I, és clar, Déu ben present en els més petits, els malalts, els discapacitats, mostrant-nos com de petits, malalts i discapacitats som tots. I alhora, com tots som rics en amor per donar.

Val la pena destacar, tot i que a cadascú li resonen moments diferents, la missa a la gruta del dissabte i la internacional del diumenge, amb milers de participants de múltiples nacionalitats, i la processó mariana (rosari de torxes). Va ser especial, en caure la nit, poder viure la pregària del ro-

sari en diverses llengües, caminar junts (en carros i cadires de rodes si calia), i encendre cadascú la seva espelma que il·luminava l'entorn. Acabar donant-nos la pau per, a continuació, poder continuar gaudint en la festa de voluntaris, animada per la guitarra i els cants dels més joves.

Van ser quatre dies de pelegrinatge, acollits per la Mare de Déu de Lourdes que ens conduïa a viure l'agraïment de sentir-nos comunitat i d'anar aprenent, cada cop més, a ser hospitalaris els uns amb els altres.

Natàlia Méndez

Final de curs dels Grups d'Oració i Amistat

Els Grups d'Oració i Amistat (GOA) van celebrar el final de curs el passat mes de juny amb l'Assemblea General. Va ser a la Casa

de l'Església, amb la presència de Mn. Joan Güell, successor en la tasca de direcció general dels Grups, seguint la petjada de Mons. Josep Maria Cases, fundador d'aquesta entitat. Hi van assistir també els directors dels Grups de Lleida, Mn. Gerard Soler, Mn. Jaume Pedrós, Mn. Moré i Isidre Charles. «Jesús et parla al cor» va ser el lema de l'assemblea.

Després d'una presentació amb la informació de les diverses activitats, van venir unes paraules de Mn. Joan Güell. A continuació, el bisbe Salvador va presidir l'Eucaristia. Un dinar de germanor va posar el punt i final a la trobada.

REFLEXIONS

Un sol ramat, de tota tribu i llengua i nació

Avui llegim a la segona lectura de la missa unes paraules de la carta als efesis que fan vibrar la nostra experiència cristiana més entranyable: «Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots». Aquestes paraules ens recorden l'Evangeli de Joan: «Encara tinc altres ovelles que no són d'aquest ramat i també les he de guiar... i hi haurà un sol ramat i un sol Pastor» (Jn 10,16). I al mateix temps, potser per contrast, les paraules de la carta als d'Efes ens evoquen la sorpresa de la Pentecosta, quan gent de països molt diversos, «parts, medes, elamites, habitants de Mesopotàmia, de Judea i de Capadòcia... sentim proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu» (Ac 2,7-11).

Són els dos accents de la nostra més pregona experiència cristiana, tots dos íntimament relacionats. Perquè hi ha un sol Pare de tots, un sol Senyor i Salvador, i un sol Esperit, estem cridats a formar un sol cos, amb una sola fe i un sol baptisme; ara, precisament per això aquest nou poble de Déu no està fet d'uniformitat i de subjecció a les característiques d'un grup o d'una cultura, sinó que està fet del respecte a «tota tribu, llengua, poble i nació» (Ap 5,9). Aquesta és la veritable unitat, la que respecta la diversitat, la més difícil de realitzar i alhora la més humana, la que s'ha d'anar construint dia rere dia perquè sempre està a punt de trencar-se pel domini, la imposició o l'abús. L'Església és el sagrament de la nova humanitat, i porta en el seu si el germen d'una humanitat no feta d'imposició i uniformització, sinó de respecte per cada poble i cultura. Precisament perquè hi ha una sola fe i un sol Esperit i un sol Pare de tots.

Gaspar Mora

Professor emèrit de la FTC

AGENDA

- ▶ **Diumenge 5 d'agost.** A les 10 h, missa presidida pel nostre Bisbe a l'ermita de Sant Salvador de les Borges. Aplec per celebrar aquesta festivitat.
- ▶ **Dimarts 14 d'agost.** A la tarda, la Verge del Llit es col·locarà en el creuer de la nau central perquè els devots que ho desitgin la puguin venerar. Ho podran fer també durant tot el dimecres dia 15.
- ▶ **Dimecres 15 d'agost.** Solemnitat de la Mare de Déu de l'Assumpció. Celebració de les mateixes misses que un diumenge. A les 12 h, missa solemne seguida de la processó de la Mare de Déu de la Llitera.
- ▶ **Diumenge 26 d'agost.** Celebració del Dia de l'Anxianitat d'Aitona. El bisbe Salvador presidirà la missa en honor a santa Teresa Jornet, a les 11 h.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Jer 13,1-11 / Sl: Dt 32,18-21 / Mt 13,31-35]. ■ *Sant Feliu de Ll., Tortosa i Urgell*: beats màrtirs de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans.

31. □ Dimarts [Jer 14,17-22 / Sl 78 / Mt 13,36-43]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

AGOST

1. □ Dimecres [Jer 15,10.16-21 / Sl 58 / Mt 13,44-46]. Sant Alfons

Maria de Liguori (Nàpols, 1696 - Paganì, 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fundador dels Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.; sant Feliu, mr.

2. ■ Dijous [Jer 18,1-6 / Sl 145 / Mt 13,47-53]. Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; sant Eusebi de Vercel·li, bisbe; sant Pere-Julà Eymard (1811-1868), prev. de la Mure, fund. associacions eucarístiques i dels sacerdots sacramentins.

3. ■ Divendres [Jer 26,1-9 / Sl 68 / Mt 13,54-58]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deix-

bla de Pau a Filips (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

4. □ Dissabte [Jer 26,11-16.24 / Sl 68 / Mt 14,1-12]. Sant Joan Maria Vianney (1786-1849), prevere, rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana, mr.

5. ■ Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 16,2-4.12-15 / Sl 77 / Ef 4,17.20-24 / Jo 6,24-35]. Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Remei...; sant Osvald, rei anglès; santa Afra, màrtir.

Diumenge XVII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Un sol Senyor,
una sola fe,
un sol Baptisme,
un sol Déu i Pare»

Pantocràtor de l'església de Sant Climent de Taüll, Lleida (s. XII)

El llibre de 2Re és l'última anella d'un bloc narratiu: la història deuteronomista (Dt, Jos, Jt, 1-2Sa i 1-2Re), més catequètica que historiogràfica. La tradició jueva els cataloga com a «profetes anteriors».

Eliseu pertany a una comunitat de profetes (2Re 4,1) que viuen en pobresa i la gent va a consultar-los.

Un va anar a dur a l'home de Déu, Eliseu, vint pans d'ordi, els primers de la collita, i vi novell: les primícies per al Senyor són la part santa del Senyor (Lv 23,17.20) perquè són el bo i millor dels primers fruits dels teus camps (Ex 34,26).

Eliseu insisteix: *Dona-ho a tota la comunitat.*

La multiplicació de pans d'ordi i vi novell és perquè diu el Senyor: *Tots en menjaran i encara en sobrarà.*

Al cp. 4 comença la 2a part d'Ef, centrada en l'exhortació a la unitat per mitjà de l'amor. La secció v. 1-6 comenta les actituds pròpies de la vida comunitària de l'Església.

L'únic deure del cristià és viure d'acord amb allò que és pel voler de Déu, acceptat per la fe. *Us prego que visqueu d'acord amb la vocació que heu rebut.*

Les actituds corresponents són *humilitat, paciència i mansuetud*; amb el coronament de l'amor: *suportant-vos amb amor els uns als altres*. Per avançar en el seu assoliment, cal *no escatimar cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau*.

Hi ha a Jn 6 una unitat literària en 4 episodis: a) v. 1-15 el senyal del pa multiplicat abundantment; b) v. 16-25 el senyal de Jesús caminant per damunt de l'aigua; c) v. 26-65 el discurs del Pa de Vida; d) v. 66-71 l'opció a favor o en contra de Jesús.

Dient que *s'acostava la Pasqua dels jueus*, s'invita a distingir la Pasqua dels cristians.

On comprareu pa perquè pugui menjar la gentada? La pregunta a Felip és interpel·lació de Jesús que *ja sabia què volia fer*.

A Jn no hi ha cap situació de necessitat (com als sinòptics); i és Jesús qui repartí els pans subratllant la condició de «convidats» de tots els comensals.

Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre la gent: amb vocabulari eucarístic.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,42-44)

En aquells dies, un home de Baal-Salisà va anar a dur a l'home de Déu, Eliseu, vint pans d'ordi, els primers de la collita, i vi novell. Eliseu digué al seu servidor: «Dona-ho a tota la comunitat i que mengin.» El servidor contestà: «Com puc donar això a un centenar d'homes?» Però Eliseu insistí: «Dona-ho a tota la comunitat i que mengin. Això diu el Senyor: Tots en menjaran, i encara en sobrarà.» Ell ho repartí, en menjaren i encara en sobrà, tal com el Senyor havia dit.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamin la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-6)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,1-15)

En aquell temps, Jesús se n'anà a l'altra riba del llac de Galilea, el llac de Tiberíades. El seguia molta gent, perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els deixebles. S'acostava la Pasqua, la festa dels jueus. Jesús alçà els ulls, veié la gentada que anava arribant i preguntà a Felip: «On comprareu pa perquè puguin menjar tots?» Ho preguntava per veure què hi deia Felip. Jesús ja sabia què volia fer. Felip li respongué: «Necessitaríem molts diners per poder donar només un tros de pa a cadascú.» Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, diu a Jesús: «Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però, què és això per a tanta gent?» Jesús digué que fessin seure tothom. En aquell indret hi havia molta herba, i s'hi assegueren. Eren uns cinc mil homes.

Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre tota la gent asseguda. El mateix va fer amb els peixos. I en repartia tant com en volien. Quan tothom quedà satisfet digué als deixebles: «Recolliu el que ha sobrat, que no es faci malbé.» Ho recolliren, i de les sobres d'aquells cinc pans d'ordi ompliren dotze coves.

Quan la gent s'adonà del prodigi que Jesús havia fet, començà a dir: «Segur que aquest home és el profeta que havia de venir al món.» Jesús, sabent que anaven a apoderar-se d'ell per fer-lo rei, es retirà tot sol a la muntanya.

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,42-44)

En aquellos días, acaeció que un hombre de Baal-Salisá vino trayendo al hombre de Dios primicias de pan, veinte panes de cebada y grano fresco en espiga. Dijo Eliseo: «Dáselo a la gente y que coman». Su servidor respondió: «¿Cómo voy a poner esto delante de cien hombres?». Y él mandó: «Dáselo a la gente y que coman, porque así dice el Señor: “Comerán y sobrará”». Y lo puso ante ellos, comieron y aún sobró conforme a la palabra del Señor.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias.*

Que todas tus criaturas te den gracias, / Señor, que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus alabanzas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones. / Cerca está el Señor de los que lo invocan, / de lo que lo invocan sinceramente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-6)

Hermanos: Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor, esforzándoos en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todos, que está sobre todos, actúa por medio de todos y está en todos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,1-15)

En aquel tiempo, Jesús se marchó a la otra parte del mar de Galilea, o de Tiberíades. Lo seguía mucha gente, porque habían visto los signos que hacía con los enfermos. Subió Jesús entonces a la montaña y se sentó allí con sus discípulos. Estaba cerca la Pascua, la fiesta de los judíos. Jesús entonces levantó los ojos y, al ver que acudía mucha gente, dice a Felipe: «¿Con qué compraremos panes para que coman estos?». Lo decía para probarlo, pues bien sabía él lo que iba a hacer. Felipe le contestó: «Doscientos denarios de pan no bastan para que a cada uno le toque un pedazo». Uno de sus discípulos, Andrés, el hermano de Simón Pedro, le dice: «Aquí hay un muchacho que tiene cinco panes de cebada y dos peces; pero ¿qué es eso para tantos?». Jesús dijo: «Decid a la gente que se siente en el suelo». Había mucha hierba en aquel sitio, se sentaron; sólo los hombres eran unos cinco mil. Jesús tomó los panes, dijo la acción de gracias y los repartió a los que estaban sentados, y lo mismo todo lo que quisieron del pescado. Cuando se saciaron, dice a sus discípulos: «Recoged los pedazos que han sobrado; que nada se pierda». Los recogieron y llenaron doce canastos con los pedazos de los cinco panes de cebada que sobraron a los que habían comido. La gente entonces, al ver el signo que había hecho, decía: «Este es verdaderamente el Profeta que va a venir al mundo». Jesús, sabiendo que iban a llevarse para proclamarlo rey, se retiró otra vez a la montaña él solo.